

ГРОЗДАНА.

Имало единъ царъ на име Александръ, комуто любимецътъ ся имѣнувалъ Ефестъ. Този царъ отишелъ въ градъ Сидонъ, и Сидонцитъ го молихъ да имъ назначи съ рѣкѣтъ си единъ царъ. Александръ каза Ефесту: „На ви! този царскый вѣнецъ и сте свободни да го поднесете нѣкому отъ пріятелитъ си.“ Ефестъ живѣеше въ кѣщѣтъ на двама братія голѣмцы, които бѣхъ много почтени. Той имъ каза, че Александръ му бѣше дозволилъ да расположи съ цар. вѣнецъ, и че той неможеше да направи по-добръ, освенъ да го даде на едного отъ тѣхъ. Двамата тѣзи братія му благодарихъ за неговото добросърдечіе; но му казахъ, че споредъ тѣхнитъ законы, тѣмъ непринадаше да стѣпѣтъ на цар. прѣстолъ, защото не бѣхъ отъ царскѣ кръвь. Ефесту додраже за почестѣтъ, коѣто тѣзи двама братія имахъ къмъ законитъ на отечеството си. Той имъ каза че има едно таквози повѣреніе въ добродѣтелството имъ, щото имъ прѣдава цар. вѣнецъ, когото тѣ отказахъ, за да го възложѣтъ ономува, който бы былъ отъ цар. кръвь и честенъ чловѣкъ. Въ града имаше единъ чловѣкъ отъ царско колѣно, но той бѣше только осиромашель, щото сичкото му иманіе ся състоеше отъ една градинка, коѣто той самичакъ си работеше за да ся прѣхранва. Двамата братія отидохъ въ кѣщицѣтъ на този чловѣкъ, който ся наричаше Абдолонемъ. Тѣ го найдехъ облѣченъ въ дрипавы дрѣхы, и му казахъ: „Оставьте тази работѣ, коѣто ѣ неприлична за васъ. Елате да занемете прѣстола на дѣдытъ си.“ Абдолонемъ си помисли че тѣзи хора му ся подигравать и имъ каза: „Не ѣ прилично да дойдете въ